Ļaunprātīga nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībai

Dr. iur. Aleksandrs Matvejevs

*Daugavpils Universitāte, Sociālo zinātņu fakultāte,
Tiesību katedra, Latvija
aleksandrsmatvejevs5@inbox.lv*

Kopsavilkums

Rakstā tiek analizētas Latvijas Administratīvā pārkāpuma kodeksa 175. pantā noteikto administratīvo pārkāpumu kvalifikācijas problēmas.

Policijas darbinieks ir valsts varas pārstāvis, un likumīgas prasības un rīkojumi, ko viņš izvirzījis vai devis, pildot dienesta pienākumus, visām personām obligāti jāizpilda. Nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībām ir sodāma. Izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, vienmēr nepieciešams noskaidrot, vai konkrētajā gadījumā policijas darbinieka rīkojums vai prasība bijusi likumīga. Likumīgs rīkojums vai prasība izriet no tiesību normas, proti, šādam rīkojumam vai prasībai pēc sava satura jābalstās uz tiesību normām.

Atslēgvārdi: policijas darbinieks, administratīvais pārkāpums, ļaunprātīga nepakļaušanās, likumīgs rīkojums vai prasība.

Ievads

Likuma “Par policiju” 22. panta pirmajā daļā noteikts, ka policijas darbinieks ir valsts varas pārstāvis un likumīgas prasības un rīkojumi, ko viņš izvirzījis vai devis, pildot dienesta pienākumus, visām personām obligāti jāizpilda. Nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgām prasībām ir sodāma. Turklāt atbilstīgi šim pantam jebkurai personai policijas darbinieka prasības ir obligātas un rīcība ir saistoša, kamēr amatpersona, kas pilnvarota kontrolēt vai uzraudzīt viņa darbību, nebūs tās apturējusi vai atcēlusi [5]. Likuma “Par policiju” 12. panta pirmās daļas 1. punktā noteikts, ka policijas darbiniekam, pildot viņam uzliktos pienākumus atbilstoši dienesta kompetencei, ir tiesības prasīt,

Aleksandrs Matvejevs. Ļaunprātīga nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībai

lai personas pārtrauc likumpārkāpumus un citu rīcību, kura traucē policijas pilnvaru izpildi, kā arī ir tiesības lietot pret likumpārkāpējiem paredzētos piespiedu līdzekļus [5].

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007. gada 20. marta sprieduma SKA-68/2007 9. punkta trešajā rindkopā lasāms:

“Administratīvo lietu departamenta ieskatā likumīgs rīkojums vai prasība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175. panta un likuma “Par policiju” 22. panta pirmās daļas izpratnē ir tāds rīkojums vai prasība, kas izriet no tiesību normas, proti, šādam rīkojumam vai prasībai pēc sava satura jābalstās uz tiesību normām. Tādējādi, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, vienmēr nepieciešams noskaidrot, vai konkrētajā gadījumā policijas darbinieka rīkojums vai prasība bijusi likumīga.” [6]

Šajā publikācijā tiek atainotas problēmas, kas konstatētas pētījumā par administratīvo pārkāpumu kvalifikāciju pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175. panta. Pētījums tika veikts, analizējot normatīvos aktus un tiesu praksi, lietojot šādas interpretācijas pamatmetodes: gramatisko (filoloģisko) interpretācijas metodi, noskaidrojot tiesību normas jēgu no valodnieciskā viedokļa; sistēmisko interpretācijas metodi, noskaidrojot tiesību normas jēgu saistībā ar citām tiesību normām; un teleoloģisko (jēgas un mērķa) interpretācijas metodi, noskaidrojot tiesību normas jēgu, pamatojoties uz lietderīgu un taisnīgu mērķi, kas ar attiecīgo tiesību normu jāsasniedz.

Par nepakļaušanos policijas darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībām, viņam pildot sabiedriskās kārtības sargāšanas vai dienesta pienākumus, administratīvo atbildību var piemērot tikai gadījumā, ja administratīvā pārkāpuma lietā tiek konstatēts, ka policijas darbinieka rīkojums vai prasības konkrētajā gadījumā bijušas objektīvi likumīgas.

Jēdzienu valodniecisks un juridisks skaidrojums

Pētījumā tika lietoti vairāki jēdzieni, piemēram, “ļauņprātība”, “nepakļaušanās”, “likumīgs”, “rīkojums” un “prasība”.

Latviešu valodas vārdnīcā ļauņprātība tiek skaidrota kā “vispārināta īpašība – ļauņprātīgs. Izdarīt ko aiz ļauņprātības. Tas, kas izdarīts ar ļaunu nolūku. Izdarīt (pastrādāt) ļauņprātības. Tā ir acīm redzama” [10, 610]. Juridisko terminu vārdnīcā ir skaidrojums, ka “ļauņprātība raksturo personas apzinātu bīstamu darbību, ar kuru tiek nodarīts kaitējums kādas citas personas, fiziskas vai juridiskas, ar likumu aizsargātām tiesībām un interesēm” [8, 142]. Savukārt nepakļaušanās tiek aplūkota kā asā formā izteikta vai izdarīta atteikšanās izpildīt neatlaidīgu, vairākas reizes atkārtotu amatpersonas likumīgu rīkojumu vai prasību [8, 168].

Latviešu valodas vārdnīcā vārds “likumīgs” tiek skaidrots kā tāds, kas ir saskaņā ar likumu, tāds, kas balstās uz likumu. Par likumīgu prasību [10, 610] runājot, noder Juridisko terminu vārdnīcā sniegtais skaidrojums par likumību, kas šeit traktēta kā likumu un citu normatīvo aktu stingra, precīza un vienveidīga ievērošana un izpildīšana visu valsts iestāžu amatpersonu, sabiedrisko organizāciju un personu darbībā [8, 230].

Latviešu valodas vārdnīcā vārds “rīkojums” skaidrots kā oficiāla pavēle, oficiāls norādījums, ko darīt [10, 918]. Juridisko terminu vārdnīcā par rīkojumu teikts, ka tas ir oficiāls saistošs norādījums, pavēle, ko darīt, kā izturēties, darboties, un tas obligāti jāizpilda [8, 230].

Aleksandrs Matvejevs. Ļaunprātīga nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībai

Latviešu valodas vārdnīcā par prasību rakstīts, ka tā ir kas tāds, ko noteikti liek darīt, izpildīt [10, 872].

Lai administratīvo pārkāpumu kvalificētu pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175. panta [3], jākonstatē personas apzināta bīstama darbība, nepakļaujoties policijas darbinieka likumīgiem rīkojumiem vai prasībām laikā, kad viņš pilda sabiedriskās kārtības sargāšanas vai dienesta pienākumus. Administratīvo atbildību par nepakļaušanos policijas darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībām, kad viņš izpilda sabiedriskās kārtības sargāšanas vai dienesta pienākumus, iespējams piemērot tikai tajā gadījumā, ja administratīvā pārkāpuma lietā tiek konstatēts, ka policijas darbinieka rīkojums vai prasības konkrētajā gadījumā bijušas objektīvi likumīgas.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175. pantā [3] netiek minēts, kādā formā jāizsaka likumīgie rīkojumi vai prasības. Administratīvā procesa likuma 69. pantā noteikts, ka administratīvo aktu var izdot mutvārdos vai citādi, ja ir viens no šiem nosacījumiem: administratīvā akta izdošana ir steidzama, un jebkura kavēšanās tieši apdraud valsts drošību, sabiedrisko kārtību, vidi, personas dzīvību, veselību vai mantu; tas paredzēts piemērojamā normatīvajā aktā; gadījums ir objektīvi mazsvarīgs; administratīvā akta izdošana rakstveidā nav iespējama vai nav adekvāta. [1]

Policijas darbībai raksturīga rīcības steidzamība (administratīvo aktu izdodot mutiski, regulējot satiksmi ar signāliem (ar skaļruņa palīdzību, roku vai zizli), jo policijas darbiniekam dažādās situācijās jārikojas nekavējoties. Tomēr policijas darbinieka rīcībai neatkarīgi no situācijas jāatbilst tiesību aktu normu prasībām, un viņu rīcības dēļ nedrīkst tikt pārkāptas personu pamattiesības.

Policijas darbinieka rīkojumu un prasību lietošanas prakse

Policijas darbiniekiem jābūt neatlaidīgiem, izsakot rīkojumus vai prasības, turklāt tie vairākas reizes jāatkārto un mutiski jāizsaka personai saprotamā valodā vai arī ar žestu palīdzību, piemēram, satiksmi regulējot ar signāliem (ar skaļruņa palīdzību, roku vai zizli), bet jāraugās, lai žesti būtu nepārprotami.

Ļaunprātīga nepakļaušanās policijas iestādes darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībām – pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175. panta [3] – veidojas tikai tajos gadījumos, ja nepakļaušanās izpaužas kā mērķtiecīga rīcība, atsakoties izpildīt policijas darbinieka likumīgu rīkojumu vai prasību, ja prasība netiek izpildīta vairākas reizes.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2007. gada 20. marta spriedumā SKA-68/2007 nosprieda (5.3. punkts):

“Personas rīcība atzīstama par ļaunprātīgu Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175. panta izpratnē, ja persona pārkāpumu izdarījusi ar nodomu, [...] nav paklausījis policijas darbinieka prasībām un rīkojumiem, kaut arī policijas vērsanos pie viņa ir redzējis un dzirdējis” [6].

Aleksandrs Matvejevs. Ļaunprātīga nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībai

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments vairākos savos spriešumos, tostarp gan savā 2007. gada 20. marta spriedumā lietā Nr. SKA-68/2007 [6], gan arī 2006. gada 14. novembra spriedumā lietā Nr. SKA-454/2006 [7], pauda atziņu, ka jebkurš policijas darbinieka rīkojums, ko viņš izdevis, pildot dienesta pienākumus, atzīstams par visiem saistošu un sākotnēji ir jāizpilda. Senāts vienlaikus secinājis, ka nevar liegt pašai personai, pret kuru vērsta policijas darbinieka prasības, kvalificēti izvērtēt izvirzīto prasību tiesiskumu, taču, ja persona uzskata, ka policijas darbinieka prasības konkrētajā gadījumā nav likumīgas, un nepakļaujas šīm prasībām, tā pati uzņemas risku, proti, ja vēlāk tiks konstatēts, ka policijas darbinieka prasības bija likumīgas, bet pašas personas izdarītais vērtējums izrādījies kļūdainš, šī persona tiks saukta pie administratīvās atbildības par nepakļaušanos šīm prasībām. Lai personas rīcību varētu uzskatīt par ļaunprātīgu, kā tas izteikts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175. panta dispozīcijā, pietiek, ka tiek pierādīta personas vaina attiecīgā pārkāpuma izdarīšanā, t. i., ja persona, kas to izdarījusi, ir apzinājusies savas darbības vai bezdarbības prettiesisko raksturu, paredzējusi tās kaitīgās sekas un vēlējusies vai apzināti pieļāvusi šo seku iestāšanos. Īpašs jēdziena “ļaunprātīgums” skaidrojums un novērtējums nav nepieciešams, lai varētu atzīt personu par vainīgu nodarījumā, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175. pantā.

Lai administratīvo pārkāpumu kvalificētu pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175. panta [3], nav svarīgi, vai policijas darbinieks sabiedriskās kārtības sargāšanas un sabiedrības drošības nodrošināšanas pienākumus veicis dienesta pienākumu pildīšanas laikā vai pēc savas iniciatīvas, vai personu lūguma pēc palīdzības. Likuma “Par policiju” devītajā pantā noteikts, ka jebkura policijas darbinieka pienākums ir visā Latvijas Republikas teritorijā – neatkarīgi no viņa ieņemamā amata, atrašanās vietas un laika – gadījumā, ja pie viņa vēršas personas ar pieteikumu vai ziņojumu par notikumu, kurš apdraud personu un sabiedrības drošību, kā arī pašam konstatējot šādu notikumu, veikt iespējamās pasākumus, lai novērstu likumpārkāpumu, glābtu cilvēkus un sniegtu viņiem palīdzību likumpārkāpumu izdarījušo personu konstatēšanā un aizturēšanā, noskaidrot aculieciniekus, apsargāt notikuma vietu, kā arī paziņot par notikušo tuvākajai policijas iestādei [5].

Likuma “Par policiju” devītajā pantā [5] lietotais jēdziens “pasākums” aptver jebkuru policijas darbību, kura skar citu personu tiesības un vērsta uz mērķa sasniegšanu. Policijas pasākumu izvēle un pasākumu intensitātes noteikšana ir saistīta ar samērīguma principu. Atbilstīgi tam pasākumam ir jābūt:

- nepieciešamam;
- piemērotam;
- vajadzīgam;
- atbilstīgam jeb samērīgam (66. pants) [1].

Ja pastāv vairāku tiesisko interešu (vērtību) vienlaicīgs apdraudējums, policistam jānosaka aizskarto tiesisko interešu (vērtību) nozīmīgums un jāievēro apdraudējuma intensitāte un apdraudējuma tuvums (laikā). Visbeidzot – sīks, nenozīmīgs apdraudējums

Aleksandrs Matvejevs. Ļaunprātīga nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībai

var palikt arī nenovērsts, ja tā novēršanai patērējamo resursu apjoms ir nesamērīgs ar apdraudējuma būtību. Atkarībā no apdraudējuma veida un rakstura policijai ir piešķirta rīcības brīvība vai arī tās nav. Piemēram, krimināltiesiskajā jomā policijai nav rīcības brīvības uzsākt vai neuzsākt kriminālprocesu atkarībā no notikuma rakstura, ja vien tas atbilst noziedzīga nodarījuma pazīmēm (sestais pants) [2]. Savukārt administratīvā pārkāpuma gadījumā, pat ja pārkāpums izdarīts, policijai ir piešķirta rīcības brīvība atkarībā no pārkāpuma nozīmīguma (21. pants) [3].

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175. panta [3] administratīvā pārkāpuma objekts ir sabiedriskās attiecības noteiktās pārvaldes kārtības nodrošināšanā, kā arī sabiedriskās kārtības un sabiedrības drošības jomā. Ļaunprātīga nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībai kavē valsts pārvaldes iestāžu normālu darbību un valsts amatpersonu pienākumu izpildi, lai sargātu sabiedrisko kārtību un garantētu sabiedrības drošību.

Administratīvā pārkāpuma subjekts ir fiziska persona, kura administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdī ir sasniegusi 14 gadu vecumu un ir pieskaitāma (ir vispārējais administratīvās atbildības subjekts). Ja pārkāpumu izdarījis 11 līdz 14 gadu vecs bērns (viņš nav administratīvās atbildības subjekts), viņam var piemērot audzinoša rakstura piespiedu līdzekļus, kuri noteikti likumā “Par audzinoša rakstura piespiedu līdzekļu piemērošanu bērniem” [4].

Administratīvā pārkāpuma subjektīvā puse jeb vainojamības subjektīvais elements tradicionāli tiek saprasts kā fiziskas personas psihiskā attieksme pret viņas veikto darbību vai bezdarbību. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā ir pārņemta krimināltiesības atzītā vainas izpratne, proti, vaina ir personas psihiska attieksme nodoma vai neuzmanības formā pret viņas izdarīto darbību vai bezdarbību un ar to saistītajām sekām [9, 132].

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 175. panta [3] administratīvā pārkāpuma subjektīvo pusi raksturo tišs nodoms. Vainīgās personas tišu nodomu pierādīt ir grūti. Šajā pantā nav paredzēts administratīvā pārkāpuma sastāvs, ja persona nav apzinājusies, ka nepakļaujas policijas darbiniekam, kā tas bieži notiek attiecībā pret policijas darbiniekiem, kuri, savus dienesta pienākumus pildot, nav ģērkušies formastērpā, piemēram, kriminālpolicijas darbinieki. Tādēļ policijas darbiniekam, sargājot sabiedrisko kārtību un gādājot par sabiedrības drošību, jāievēro formastērpa nēsāšanas noteikumi, žetona un dienesta apliecības uzrādīšanas kārtība un nosacījumi. Likuma “Par policiju” 22. pantā noteikts, ka policija ar savu darbību nodrošina personu tiesību un brīvību ievērošanu. Šo tiesību un brīvību ierobežošana ir pieļaujama, tikai pamatojoties uz likumu, un likumā noteiktajā kārtībā. Ikreiz, kad policijai jāierobežo personu tiesības un brīvības, policijas darbinieks sniedz tām paskaidrojumu, pamatojot katru konkrēto ierobežojumu. Šādos gadījumos pēc personu pieprasījuma policijas darbiniekam jānosauc savs uzvārds, amats un dienesta vieta, kā arī jāuzrāda dienesta apliecība [5].

Par ļaunprātīgu nepakļaušanos policijas iestādes darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībām, viņam pildot savas funkcijas sabiedriskās kārtības nodrošināšanai, personai tiek uzlikts naudas sods līdz 280 eiro vai tiek piemērots administratīvais arests uz laiku

Aleksandrs Matvejevs. Ļaunprātīga nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībai

līdz 15 diennaktīm [3]. Naudas sods ir naudas piedziņa, ko tiesa vai cita uz to pilnvarota institūcija vai amatpersona paredzētajos gadījumos uzliek fiziskām personām [8, 165]. Administratīvo arestu nosaka un piemēro tikai izņēmuma gadījumos. Administratīvo arestu piemēro rajona (pilsētas) tiesas tiesnesis. Administratīvo arestu nevar piemērot personai, kura nav sasniegusi 18 gadu vecumu, pirmās vai otrās grupas invalīdiem, grūtniecēm, kā arī personām, kuras ir vienīgais bērna aizbildnis [3].

Ar līdzīgu sastāvu kā administratīvais pārkāpums tiek kvalificēts arī Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁵ pantā ietvertais regulējums [3], kurā noteikts, ka par braukšanu, ja luksoforā deg aizliedzošais signāls, vai par nepakļaušanos satiksmes regulētāja signālam, vai braukšanu virzienā, kas ir aizliegts ar satiksmes regulētāja signālu, – uzliek naudas sodu velosipēda un mopēda vadītājam 15 eiro apmērā, bet cita transportlīdzekļa vadītājam – no 30 līdz 140 eiro. Turpat arī noteikts, ka par nepakļaušanos prasībai apturēt transportlīdzekli, ko izsaka persona, kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus, transportlīdzekļa vadītājam tiek izteikts brīdinājums vai uzlikts naudas sods 15 eiro apmērā. Par nepakļaušanos atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (par bēgšanu), ja prasību izteikusi persona, kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus, – mopēda vadītājam uzliek naudas sodu 170 eiro apmērā, bet cita transportlīdzekļa vadītājam (izņemot velosipēda vadītāju) piemēro administratīvo arestu no 10 līdz 15 diennaktīm, uzliek naudas sodu no 1200 līdz 1400 eiro un atņem transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz četriem gadiem. Šī panta izpratnē administratīvā pārkāpuma objekts ir sabiedriskā kārtība un sabiedrības drošība, konkrētāk – ceļu satiksmes drošība.

Bieži vien nepakļaušanās seko vēl kādam sabiedriskās kārtības pārkāpumam, par kuru tiesību aktos paredzēta administratīvā atbildība vai kriminālatbildība. Ja šīs darbības faktiski ir viena pārkāpuma elementi, tās jākvalificē pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa vai Krimināllikuma tā panta, kurā paredzēta atbildība par vainīgā izdarītajiem smagākiem pārkāpumiem.

Secinājumi un priekšlikumi

Administratīvo atbildību par nepakļaušanos policijas darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībām, viņam izpildot sabiedriskās kārtības sargāšanas vai dienesta pienākumus, iespējams piemērot tikai tajā gadījumā, ja administratīvā pārkāpuma lietā tiek konstatēts, ka policijas darbinieka rīkojums vai prasības konkrētajā gadījumā bijušas objektīvi likumīgas.

Jebkurš policijas darbinieka rīkojums, ko viņš izdevis, pildot dienesta pienākumus, atzīstams par visiem saistošu un sākotnēji jāizpilda. Vienlaikus nevar liegt pašai personai, pret kuru vērstas policijas darbinieka prasības, kvalificēti izvērtēt izvirzīto prasību tiesiskumu.

Ja persona uzskata, ka policijas darbinieka prasības konkrētajā gadījumā nav likumīgas, un nepakļaujas šīm prasībām, viņa uzņemas risku par to, ka, ja vēlāk tiks konstatēts, ka policijas darbinieku prasības bija likumīgas, bet pašas personas izdarītais vērtējums

Aleksandrs Matvejevs. Ļaunprātīga nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībai

klūdainš, šo personu sauks pie administratīvās atbildības par nepakļaušanos šīm prasībām. Taču, ja tiks konstatēts, ka prasības nebija likumīgas, personu nevar saukt pie administratīvās atbildības par nepakļaušanos likumīgajām prasībām, jo šādā gadījumā nebūs administratīvā pārkāpuma sastāva.

Var secināt, ka amatpersonām jāvelta īpaši liela uzmanība savu darbību atspoguļošanai dienesta ziņojumos. Dienesta ziņojumos jāizklāsta notikušā apstākļi un patiesi fakti. Policijas darbinieku ziņojumiem un liecībām tiek piešķirta liela ticamības pakāpe, jo policijas darbinieki ir valsts amatpersonas. Nedrīkst pieļaut, ka tiesā sniegtajās liecībās un dienesta ziņojumā ir pretrunas.

Ņemot vērā šeit minēto, nepieciešams izstrādāt dienesta ziņojuma veidlapu, kurā norādīts, kāda informācija tajā jāiekļauj, lai dienesta ziņojumā iekļauto informāciju varētu izmantot kā pierādījumu administratīvā pārkāpuma lietvedībā.

Malicious Disobedience of a Lawful Order or Demand by a Police Officer

Abstract

The article analyses the qualification problems of administrative offenses according to Article 175 of the Latvian Administrative Violations Code. A police officer is a public authority, and the statutory requirements and orders that he nominates or gives in the performance of his duties are mandatory for all persons. Failure to comply with a lawful order or requirements of a police officer is punishable. When investigating an administrative offense case, it always has to be clarified whether in a specific case the order or claim of a police officer was lawful. A lawful order or action is an order or an action arising out of a legal provision, that is, such an order or claim must be based on a legal provision on its content.

Keywords: police officer, administrative offense, abuse, legitimate order or claim.

Avoti un literatūra

Tiesību akti

1. Administratīvā procesa likums: Latvijas Republikas likums. *Latvijas Vēstnesis*. 164(2551), 14.11.2001.
2. Kriminālprocesa likums: Latvijas Republikas likums. *Latvijas Vēstnesis*. 74(3232), 11.05.2005.
3. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss: Latvijas Republikas likums. *Ziņotājs*. 51, 20.12.1984.
4. Par audzinoša rakstura piespiedu līdzekļu piemērošanu bērniem: Latvijas Republikas likums. *Latvijas Vēstnesis*. 168(2743), 19.11.2002.
5. Par policiju: Latvijas Republikas likums. *Ziņotājs*. 31/32, 15.08.1991.

Aleksandrs Matvejevs. Ļaunprātīga nepakļaušanās policijas darbinieka likumīgam rīkojumam vai prasībai

Tiesu prakse

6. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007. gada 20. marta spriedums Nr. SKA-68/2007. *Latvijas tiesas*. Iegūts no: <https://tiesas.lv/marts-15> [sk. 23.03.2018.].
7. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2006. gada 14. novembra spriedums lietā Nr. SKA-454/2006. Iegūts no: <http://at.gov.lv/downloadlawfile/4961> [sk. 23.03.2018.].

Literatūra

8. *Juridisko terminu vārdnīca*. Rīga: Zvaigzne ABC, 1998.
9. Krastiņš, U. *Noziedzīgo nodarījumu sastāvs un kvalifikācija. Teorētiskie aspekti*. Rīga, Tiesu namu aģentūra, 2014.
10. *Latviešu valodas vārdnīca: 30000 pamatvārdu un to skaidrojumi*. Rīga: Avots, 2006.